

Midden achtergrond staat de gouden troon van de Farao.
 Daarachter hangt een blauw kleed met het gouden zonne-
 teken van 's Konings waardigheid.
 De spelers komen binnen en scharen zich aan weers-
 zijden van de troon. Onder het binnenkomen, waardig
 schrijdend, zingen allen het hoflied op de Farao:

O Koning van Egypteland, gij machtig Farao! Geloofd, geprezen
 zij uw naam, voor eeuwen zij het zo. Juicht den Heer, want Hij is
 hoog verheven. Zijn heerlijk gelaat schijnt als de zonne zelf! Juicht den
 Heer, want Hij is hoog verheven, Zijn heerlijk gelaat schijnt
 als de zonne zelf!

-o-

1. De droom van Farao.

Op een wenk van Farao treedt een bediende naderbij,
 buigt.

Farao: Laat mijn raadgevers komen,
 Bekwaam in de uitleg van dromen.

(De bediende gaat hen halen en stelt hen voor).

Dienaar: Elieam, de zoon van Eeor.
 Uit het land der twee stromen.
 Hlob uit Uz,
 En Jithro de Midjaniet.

(De raadgevers buigen voor Farao, als hun
 naam wordt genoemd).

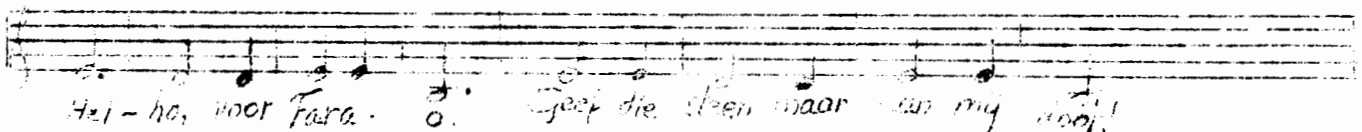
Farao: Luister naar wat ik zag
 Toen ik dromend nederlag.
 Een weegschaal, wonder mooi gesmeed:
 Eén der schalen was met goud bekleed
 En droeg het gans Egypteland.
 Uit stro gevlochten was de andere kant,
 Als een vogelnest zo fijn.
 Daarin lag een kindeke klein.
 Die schaal van stro, schijnbaar zo licht,
 Was veel zwaarder in gewicht
 Dan de gouden schaal.
 Verklaar mij deze dromentaal.

Bileam: Hoedt u voor dat kleine kind!
 Farao: Moet ik bang zijn voor een kind?
 Bileam: Hoedt u voor de bevrijder van Israël
 En vernietig hem snel.
 Farao: De Hebreërs vernietigen?
 Hun aantal is te groot.
 Zeg mij dan hoe ik hen dood.
 Bileam: Niet door het vuur,
 Want uit het vuur werd Abraham gered.
 Niet door het zwaard,
 Want van het zwaard werd Izaäk gered.
 Niet door slavernij,
 Want Jakob werd gered uit slavernij.
 Vernietig hen door het water!
 Werp de eerstgeborenen in de stroom!

Farao: (Tot Hlob, de tweede raadgever)
 Wat zegt gij van die droom?
 (Hlob zwijgt, kijkt omhoog en omlaag).
 Farao: En gij, Jithro?
 Jithro: Laat af van de Hebreërs, Heer!
 Want machtig is hun God.
 Farao: Houdt ge mij voor zot?!
 Niemand zal het ooit gelukken,
 Mij mijn kroon te ontrukken.
 Pas op, dat ik u niet ontsla!
 (Tot de schrijver, een onmisbare figuur aan het
 Egyptische hof):
 Schrijf op wat ik u zeggen ga:
 Zoek de eerstgeborenen van Israël
 En werp hen in de stroom.
 Dat is mijn bevel.
 (Farao staat op, trekt zich terzijde terug met zijn
 dienaren, schrijver, de prinses met haar diena-
 ressen, kortom het hof. De wijze Jithro blijft nog
 even staan).
 Jithro: Vertoornd was de koning!
 Ik ontvlucht zijn woning,
 En grijp mijn kans.
 Zo ontspring ik de dans! (af).

-0-

2. Drie Israëlieten, arbeiders in dienst van Farao, zijn bezig bakstenen door te gooien aan elkaar, van de ene stapel naar de andere. Op de achtergrond zijn anderen bezig met metselen, water dragen, enz. Met een soort zing - zang maken zij het zich gemakkelijker in het ritme van de arbeid te blijven:

Nu stampt de 1^e arbeider op de grond en weigert verder een steen te pakken.

Arbeider 1: Als slaven moeten wij werken gaan.
 Arbeider 2: Eens kwam ons volk in vrijheid aan
 Het stond in hoge ere -
 Geloofd zij naam des Heren!

Arbeider 1: Nu werken wij als slaven
 Wij rennen en wij draven
 Dag in, dag uit.
 En tot besluit
 Een karig loon!

Arbeider 3: Wat een hoon!
 Smart en honger drukt ons neer.

Allen: Help ons uit de nood, o Heer! (handen hoog geheven).
 Arbeider 2: Jahwe zal ons niet horen
 Wij zijn voorgoed verloren.

Arbeider 1: Farao heeft het bevel gegeven
 Dat de eerstgeborenen die nu leven
 Geworpen worden in de stroom.

Arbeider 2: Had hij soms een boze droom
 Die hem met waanzin sloeg?

Arbeider 3: Is onze ellende nog niet groot genoeg?
 (Er verschijnt een opzichter die dreigend
 met zijn lange zweep slaat).

Opzichter: Hé daar, schiet op!
 Geen gepraat, pas op!

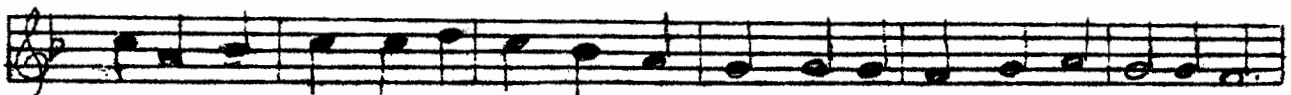
(De slaven zwoegen verder, zingend:
 Arbeiders: Hei ho, voor Farao,
 Geef die steen maar aan mij door.
 Hei ho, voor Farao -----

-0-

3. Een groot aantal kinderen zit op de knieën op de grond met een lange rietstengel in de hand. Het "riet" neuriet de melodie, de stengels wulven mee in de wind. Mirjam komt op met de mand, waarin de kleine Mozes verborgen ligt, een pasgeboren kind, dat de Egyptische soldaten nog niet ontdekten. Mirjam zingt, het riet antwoordt. De kostbare mand wordt aan het riet toevertrouwd.

Wie zal het kindeke dragen? Ik zei het water, wees still. In een

mandje van riet, zodat niemand het ziet, en ik ruis tot hij slapen wil.

Wie zal het kindje verbergen?
 Wij, fluitren rietstengels zacht.
 En wij buigen meteen
 Ons er diep overheen,
 En de sterren, zij houden de wacht.

Wie zal op 't kindeke letten?
Dit was wat Mirjam toen zei:
En ik zet me hier neer
En ik kijk iedere keer.
Misschien komt er wel iemand voorbij.

-0-

4. Twee eenden komen aan, waggelend achter elkaar.
Kwak, kwak - kwak, kwak, kwááááák! als ze de
mand zien.
Eend 1: Zeg Kwek, wat gek!
Eend 2: Wat Kwak, wat 's dat!
Eend 1: Slok het op
Eend 2: Niet voor mijn bek.
Eend 1: Stap op, kwak, kwak.
Eend 2: Te gek, kwek, kwek.

(Ze waggelen kwakend weg. Even later komt
er een ooievaar aan).

Ooievaar: Ik kom met deftig afgemeten passen
Door het diepe water plassen.
Een kikkertje hier, een visje daar.
Zie zo, met eten ben ik klaar.

(Daar verschijnt de prinses met haar dienaressen,
wandeland langs de rivier).

Prinses: Still! ik zie de ooievaar.
Wat zoekt hij daar?
In het water gewis
Een maaltje vis.

Dienares 1: Hoogheid, mij is verteld
Dat deze vogel boven andere wordt gesteld.
Als hij zweeft boven een woning,
Of het een boer is of een koning,
Dat huis is uitverkoren:
Daar wordt een kind geboren.

Dienares 2: (net iets te hard)
Ja, dat heb ik ook gehoord.

(De ooievaar loopt weg).

Prinses: De rust van de vogel is verstoord.
Hij is weg. Laat ons gaan
Naar de plaats waar hij heeft gestaan.

Dienares 2: Wat is dat? Het lijkt een mand.

Prinses: Pak het voorzichtig met de hand
En laat het mij zien.
De ooievaar brengt mij geluk misschien.

Dienares 2: Een kind! Drijvend tussen het riet!

Prinses: Zei ik het niet?
Die heilige vogel wees mij de weg erheen.
Ik was lange tijd alleen.
Nu wil ik zorgen voor dít kind.

Dienares 1: Als de Farao het maar niet vindt,
Het lijkt wel van Hebreeuwse stam.

Prinses: Omdat het door het water tot mij kwam
Noem ik het kind: Mozes. ---
Naar Egyptische zeden
Elijft het kind, nu niet zonder reden,
Drie jaar voor de Farao verborgen.
Maak u daarover geen zorgen.

(Mirjam nadert de prinses, buigt).
Mirjam: Ik zag, hoe ge het kindje vond,
Daar ik niet ver van hier bij het water stond.
Zal ik een Hebreeuwse voedster voor u halen?

Prinses: Ja. Ik zal je goed betalen.

(Mirjam snelt heen en komt met haar eigen moeder terug).
Mirjam: Hier is de vrouw,
Die het kind verzorgen wou.

Prinses: Neem hem. Ik zal het u rijkelijk vergoeden.
(gaat heen met gevolg).

Moeder: Zou zij iets vermoeden?
Het is mijn eigen lief mooi kind,
Dat ik hier weer vind.
Heb dank, o ruisend riet!
Zonder uw hulp gelukte het niet.

-0-

Allen: 5.
Eens zal dit kind,
Opgegroeid aan 't Egyptische hof,
Zijn eigen volk van Israël
Verheffen uit het stof
En leiden naar het beloofde land,
Zo lag het besloten in Gods hand.

-0-